

Tekstur og tekning

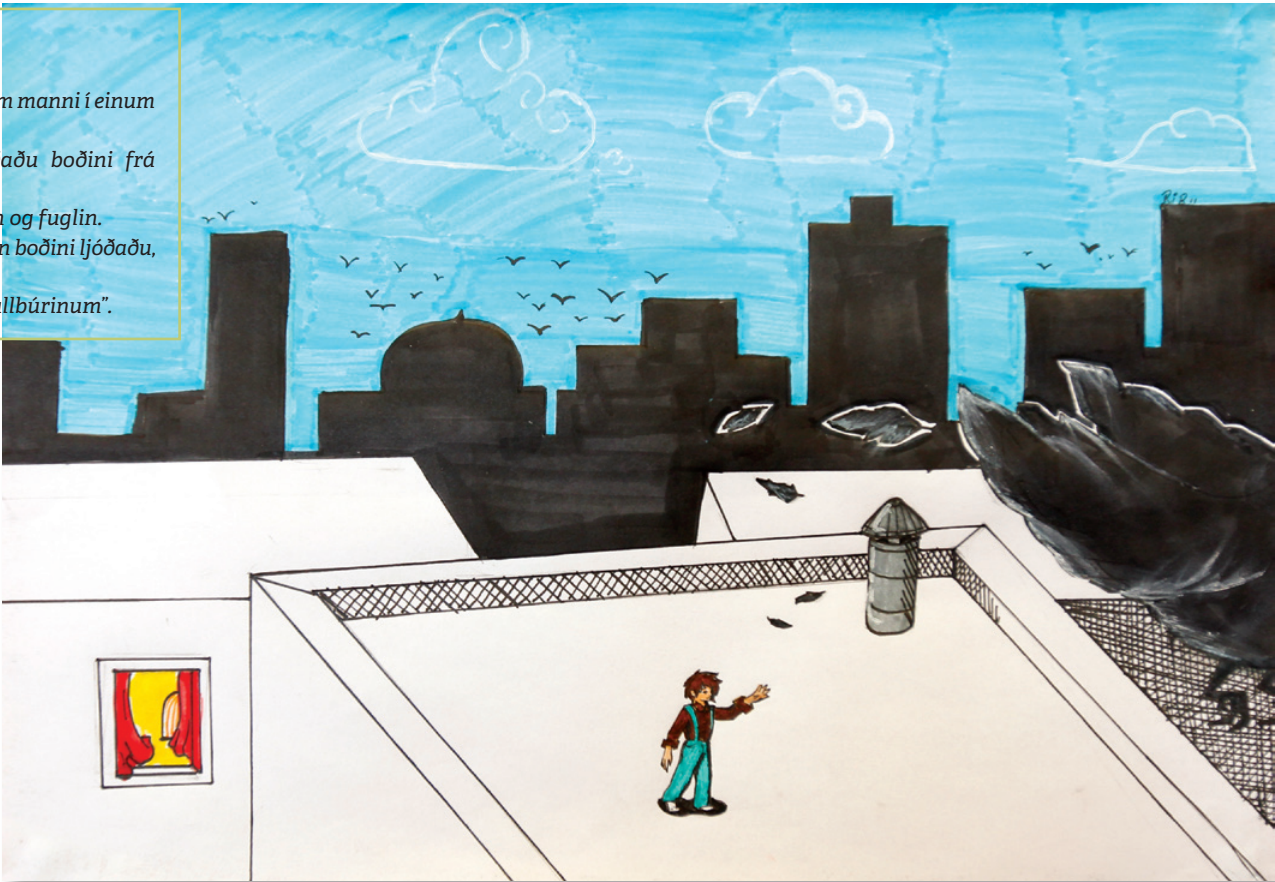
Í einum føroyskt-tíma fekk Rebekka Rasmussen ein mynd av einum manni í einum búri og einum fugli uttanfyri.-

- Ger so væl, og skriva eina søgu út frá myndini!, ljóðaðu boðini frá lærarunum.

Hugagóð setti hon seg niður at skriva søguna um Karl Jóhan og fuglin.

Rebekka vildi tó meiri enn tað, tí hon gjørdi sær størri ómak enn boðini ljóðaðu, og gjørdi ikki mætari enn at gera eina tekning til søguna eisini.

Við loyvi frá høvundanum prenta vit søguna "Drongurin í gullbúrinum".

Drongurin í gullbúrinum

Stuttsgøga og tekning eftir Rebekku I. Rasmussen, 7. flokkur í Funningsfjarðar skúla

Litli Karl Jóhan sat á sínari reiggju og hugdi surgin út ígjøgnum vindeyggað, har hann sá tann stóra býin, ið var so langt burtur.

Hann var heilt einsamallur, og longdist burtur úr tí litla búrinum hann átti, men hann slapp ikki út, tí lykilin var dottin út gjøgnum vindeyggað. Men, hevði hann kunnað opnað hurðina, so kundi hann ikki farið nakran veg, tí búrið, ið hann átti, hekk ein metur uppi yvir jørðini, og leyp hann, so hevði hann doyð. Og um hann so ikki hevði doyð, so slapp hann ongan veg, tí har var veggur fyri allastaðni, og vindeyggað var alt ov høgt uppi, til at hann kundi rækka upp.

So Karl bleiv sitandi á sínari reiggju.

Knappliga hoyrði hann okkurt óljóð aftanfyri seg.

"Halló, halló!", sang ein vøkur stemma, ið kom frá einum

litlum fugli, ið sat á búrinum hjá Karli. "Hví situr tú bara har? Veðrið er so gott. Kom út og spæl!"

"Eg kann ikki", segði Karl, og peikaði á vindeyggað. "Lykilin datt út."

"Eg fari eftir honum!", segði fuglurin, og fleyst út ígjøgnum vindeyggað.

Karl føldi seg aftur einsamallan, men ikki leingi, tí fuglurin kom skjótt aftur, við einum litlum lykli í nevinum.

"Eg fann hann!", segði fuglurin glaður.

Karl fekk lykilin, læsti hurðina upp, og stóð fyri fyrstu ferð uttan fyri búrið.

Fuglurin segði, at Karl kundi sita á rygginum hjá honum, so kann kundi sleppa út ígjøgnum vindeyggað.

Karl setti seg á ryggin á fuglinum, og so fleyst fuglurin avstað.

Eina løtu seinna lendi fuglurin á eini tekju, og Karl fór av.

"Hvussu kann eg takka tær?", spurdi hann.

"Eg eri Erla Kongsdóttir. Gev mær ein koss, og so verði eg umskapað til eitt menniskja", segði fuglurin.

Eitt sindur flóvur kysti Karl fuglin, og løtu seinna opnaði hann eyguni, men framman fyri honum stóð fuglurin enn.

Karl var heilt skelkaður, og fekk ikki sagt eitt orð.

"Eg leyg. Eg eri bert ein fuglur", segði fuglurin, og fór so á flog.

Karl stóð eftir og sá litil út, tí tað var jú akkurát tað hann var; evarskalitli Karl Jóhan.

HVØRJA LÖTU

Rebekka Rasmussen brúkar hvørja løtu í skúlanum at fremja stóra áhugamál sitt – at tekna. Her verða víst nøkur dømi um evni hennara